

Nekonečné let

Jamie
Brennerová

Nekonečné leto

Nekonečné lety

Jamie
Brennerová

Original title: Jamie Brenner: THE FOREVER SUMMER
Copyright © 2017 by Jamie Brenner
This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Cover design by Joel Holland
Cover photograph © plainpicture/Westend61

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2017
Translation © Katarína Slivková, 2017

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami,
obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-709-1

*Venujem svojej starkej Frances Rubinovej Carverovej.
Chýbaš mi.*

Provincetown, Massachusetts

Jar

Otvorenie penziónu Plážová ruža každý rok neoficiálne odštartovalo letnú sezónu. Bolo neodmysliteľnou súčasťou rytmu provincetownského života rovnako ako premávanie trajektov z Bostonu, sledovanie veľrýb a trasa, ktorou pochodoval sprievod na Deň nezávislosti. Aj to mala Amelia na pamäti, keď sa rozhodovala, či penzión zavrie.

Starý dom patril jej rodine už päť generácií a vždy na jar si vyžadoval údržbu, do ktorej sa dlhé roky púšťala so železnou pravidelnosťou. Bolo treba opraviť strechu, čo-to premaľovať, postarať sa o kvetinové záhony, skontrolovať káblové rozvody, prípadne zrýchliť internetové pripojenie a vykonať iks ďalších nepredvídateľných opráv podľa toho, akú krutú zimu práve v Novom Anglicku prežili. No ozajstná drina sa začala až vtedy, keď sa rozbehla letná sezóna. Pätnásť týždňov od mája do septembra mala rok čo rok plný dom hostí. Niektorí boli noví, iní starí (vnímala ich už skôr ako kamarátov), ale všetci ju a jej partnerku Kelly maximálne vyťažovali.

Amelia sa v tom vyžívala. Penzión viedla tak dlho, že ani v sedemdesiatich piatich rokoch si bez toho nevedela predstaviť leto. Situácia sa však zmenila a je načase spomaliť.

Lenže vtom prišiel nečakaný telefonát.

Zastihol ju vo chvíli, keď stála v kuchyni pri dreze a z okna hľadela na dlhý drevený stôl na dvore. Hneď za ním sa rozprestieral piesok, ktorý lemoval záliv polostrova Cape Cod. Hostia pri ňom vždy spoločne raňajkovali a neraz nadviazali priateľstvá, ktoré im vydržali aj po dovolenke.

„Môžem hovoriť s Ameliou Cabralovou?“ ozval sa v slúchadle mladý ženský hlas.

„Pri telefóne,“ odvetila Amelia a chystala sa žene vysvetliť, že penzión bude v lete zatvorený a zatiaľ netuší, kedy ho znova otvorí. Hoci sa na to pripravovala niekoľko mesiacov, stále to pre ňu nebolo jednoduché.

„Dobrý deň, uhm... prepáčte, že vyrušujem.“ Vzápätí sa neznáma odmlčala.

„To nič. Ako vám môžem pomôcť?“ spýtala sa Amelia prívetivo.

„Pani Cabralová, volám sa Rachel. Žijem v Los Angeles a zisťovala som, že ste moja... stará mama.“

Jej slová boli ťaživé a zároveň ľahké ako pierko.

Amelia predpokladala, že v jej veku ju už nijaké prekvapenia – dobré ani zlé – nečakajú. Podobný šok naposledy zažila pred vyše tridsiatimi rokmi, keď jej telefonicky oznámili zdrvivú správu. Vtedy stála na rovnakom mieste a pevne sa držala drezu, akoby to bola jediná vec, ktorá ju spája so zemou. Presne to isté urobila aj teraz počas rozhovoru s mladou ženou.

Keď nakoniec zložila, triasla sa tak, že si musela prekrížiť ruky cez prsia.

Je to zvláštne, no či už si človek vypočuje dobrú, alebo zlú správu, spočiatku jej nemôže uveriť, pomyslela si.

Ako omámená vyšla von zadnými dverami, kde ju privítalo skoré jarné slnko. Hneď jej napadlo, že to musí povedať Kelly, ktorá pri nej roky verne stála, pomáhala jej udržať penzión nad vodou a nebola veľmi naklonená jej rozhodnutiu zatvoriť ho. Uvažovala, ako zareaguje.

Sama netušila, čo si o tom má myslieť. Vedela iba to, že tri desiatky rokov mala dom plný cudzích ľudí, ale o niekoľko týždňov bude mať konečne pod strechou svoju rodinu.

Prvá kapitola

New York

Reštaurácia, v ktorej si rezervovali stôl na narodeninovú večeru, pôsobila moderne, prepychovo a bolo v nej rušno. Vybral ju jej snúbenec, ktorý však pri stole chýbal.

Keď Marin zbadala vo dverách svojich rodičov, postavila sa a zakývala im. Na jej oslavu prišli až z Filadelfie. Len čo sa k nej mama priblížila, stisla ju v náručí.

„Všetko najlepšie, zlatko! Nechce sa mi veriť, že už máš tridsať!“ vyhrkla. Svetlomodré kostým klasického strihu vystihoval jej štýl a bol typický pre ženy z filadelfského predmestia. Marin zosmutnela. Jej mama zatiaľ nevie, aké sklamanie ju one-dlho čaká.

„Vyzeráš dobre, Marin,“ pochválil ju otec. „Dlhé hodiny strávené v kancelárii ti zjavne prospievajú.“

Marin ho obdarila žiarivým úsmevom. Záležalo jej na tom, aby bol pyšný na jej pracovné úspechy. Aspoň jednému z rodičov dnes nepokazí večer.

Mama sa poobzerala. „Kde je Greg? Bude meškať?“

„Nie,“ odvetila Marin. „Nebude.“

Len čo si posadali, čašník im rozdal jedálne lístky. V reštaurácii ponúkali iba menu, a tak mali obmedzený výber. Marin to neprekážalo, tak či tak nemala na jedlo chuť.

„Čo je s ním?“ spýtala sa mama. „Ochorel?“

„Je v poriadku, mami, no rozišli sme sa.“

„Čože?“ Mama vyzerala, akoby jej práve dala facku. „Prečo, preboha? Pohádali ste sa?“

Otec zavola čašníka a objednal martini. Marin sa rozhodla pre pohár chardonnay.

„Nie, nepohádali. Nebola som s ním šťastná,“ odpovedala napokon. Šťasti to bola pravda.

„Tráviš priveľa času v práci. Marin, vzťah musíš rozvíjať. Ak ti dal snubný prsteň, neznamená to, že môžeš fungovať ako robot,“ poučala ju mama a hlas jej o oktávu poskočil.

„Blythe, má predsa právo budovať si kariéru. Nezhadzuj vinu iba na to,“ namietol Kip. „Okrem toho, Gregov pracovný čas na Wall Street je určite ešte dlhší.“

„Mami, nerob si starosti. Tak je to najlepšie. Mrzí ma, že som ťa sklamala, ale...“

Blythe pokrútila hlavou. „Nesklamala si ma. Len si želim, aby si bola šťastná. Prečo si sa so mnou neporozprávala? Kedy sa to stalo?“

Marin mala výčitky svedomia, že sa jej nezverila, lebo dovedy s ňou preberala všetko, čo sa týkalo jej osobného života. Je to však iba dočasné a v tomto prípade aj nutné riešenie. Jej mama to jedného dňa pochopí. Aspoň v to dúfa. Žene, ktorá už tridsaťdva rokov žije v šťastnom manželstve, by iba ťažko vysvetlila, v akej zamotanej situácii sa ocitla.

„Včera večer. Uvedomila som si, že to pre mňa nie je správne. Nie som pripravená na vydaj. Alebo sa nechcem vydať zaňho. Tak či tak, musela som k nemu byť úprimná... a vlastne aj k sebe.“

Čašníik im priniesol nápoje a otec zdvihol pohár. „Nie je ľahké priznať si, čo človek chce, najmä ak pri tom musí urobiť nepríjemné rozhodnutie. Som na teba pyšný.“

Blythe manžela prepichla pohľadom.

„Ďakujem, ocko.“

„Vrátila si mu prsteň?“ opýtal sa Kip.

„To je všetko, čo k tomu povieš?“ oborila sa naňho Blythe.

„V štáte New York sa to pokladá za podmienený dar. Vrátiť ho je zmluvný záväzok.“

„Koho zaujíma hlúpy prsteň?“

„Áno, ocko, vrátila som mu ho. Mami, pochop, že ľudia sa niekedy rozchádzajú. Nie je to nič hrozné.“

Jej matka namrzene prikývla, akoby ju tým veľmi nepresvedčila.

„Jasné, že to nie je nič hrozné,“ dal jej za pravdu otec a prstami zabubnoval po stole.

„No tak! Nemôžeme sa rozprávať o niečom inom? Sme predsa na oslave,“ poznamenala Marin s úsmevom v snahe zľahčiť situáciu.

Rodičia si vymenili zvláštne pohľady. Zdalo sa jej, že mama nepatrne pokrútila hlavou.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Marin.

„Nič,“ odvetila mama akosi prirýchlo.

Pri stole zavládlo ťaživé ticho. Po chvíli ho našťastie prerušil čašníik, ktorý sa prišiel opýtať, čo si vybrali.

Atmosféra sa trochu uvoľnila až vtedy, keď sa otec začal vyzdať na najnovšieho klienta jej právnickej firmy, významnú spoločnosť, ktorá sa zaoberá genetickým testovaním.

Marin sa hneď rozžiarila. „Zatiaľ o fúzii nemôžem povedať veľa, ale to, že mi tento prípad prideliť, je pre mňa obrovská pocta. Stále sa iba vezím s ostatnými, no...“

Kip prikývol, jemne zakrúžil pohárom a kocky ľadu v ňom zacinkali. „Nejako začať musíš. Len sa vyhybaj problémom,

tvrdó pracuj, hraj podľa pravidiel a raz sa dostaneš tam, kam chceš.“

Obaja vedeli, čo tým myslí. Jej snom bolo stať sa partnerkou v najprestížnejšej právnickej firme v New Yorku. Alebo si založiť vlastnú spoločnosť, ako to urobil jej otec v roku 1982 vo Filadelfii. V súčasnosti je Kipton Bishop asi najmocnejší advokát v meste. Teraz má šesťdesiat rokov, ale nič nenasvedčovalo tomu, že by sa chystal spomaliť. Prekvapilo ju, že si našiel čas na večeru pri príležitosti jej narodenín. Celý život pracoval osemnásť hodín denne a cestoval po svete, preto si zvykla na to, že väčšinou sú s matkou samy. Pravdupovediac, netušila, ako to jej mama po tie roky zvládala. Bola žena v domácnosti. Starala sa o dom a o zeleninovú záhradku a čakala na vzácne okamihy, keď prišiel domov jej manžel. Marin sa zachvela. Odjakživa si uvedomovala, že tak žiť nechce.

Počas večere pod stolom nenápadne skontrolovala telefón. Vážila si, že rodičia sa na jej oslavu trepali až na Manhattan, ale večer sa akosi vliekol.

Konečne dostala správu, na ktorú čakala.

Jasné, príd.

Vtom k stolu podišiel čašník s velikánskou tortou, ktorá bola pokrytá nepravidelnými hoblinami bielej čokolády. Uprostred horela jediná sviečka.

Prosím, nech nezačne spievať! Nebol to však typ reštaurácie, v ktorej by mohla očakávať čosi také. Čašník položil tortu pred ňu, zatiaľ čo mama sa načiahla ponad stôl a stisla jej ruku. „Všetko najlepšie, zlatko.“ Povedala to tak nešťastne, akoby ktosi zrušil jej zasnúbenie.

Marin zatvorila oči, sfúkla sviečku a myslela na človeka, ktorý na ňu čaká na druhom konci mesta.

„Na veľa ďalších narodenín,“ pripojil sa k blahoželaniu otec a dopil martini.

Čašník nakrájal tortu a každému dal kúsok.

„Ako to zobral Greg?“ vyzvedala Blythe.

Marin oceňovala, že sa na to spýtala až pri dezerte.

„Blythe, netlač na ňu,“ zastal sa jej otec, ktorý si nevšímal tancier pred sebou.

Marin sa rýchlo pustila do svojho kúska torty. Keďže mala plné ústa, nemohli od nej očakávať odpoveď.

„Kip, je to prirodzená otázka. Dva roky si plánovali spoločnú budúcnosť... to si človek nevymaže z pamäti len tak.“ Mama si uhladila popolavé blond vlasy, akoby sa jej pri myšlienke na to rozstrapatili. „Si si tým istá? Nechcem, aby si urobila niečo, čo budeš ľutovať.“

Marin prikývla. Áno, je si tým istá. S Gregom Harperom sa človek nerozídze iba z rozmaru.

„Ďakujem veľmi pekne za večeru. Chýbali ste mi,“ povedala a podvedome sa znova pozrela na mobil.

„Už utekáš?“ opýtala sa mama.

„Nechaj ju, Blythe. Ako poznám Marin, najskôr sa ponáhľa domov, aby do noci pracovala.“ Sprisahanecky na dcéru žmurkol.

„Musí sa naučiť aj oddychovať. Marin, myslím to vážne. Tvoje priority...“

„Sú presne také, aké majú byť,“ skočil jej do reči Kip.

„Mala som dlhý týždeň,“ vyhovorila sa Marin. „Veď sa uvidíme pri raňajkách.“

Jej rodičia si zasa vymenili zvláštne pohľady.

Marin ich pobozkala na dobrú noc.

Keď ju vonku ovanul teplý jarný vzduch a objednala si taxík, mala pocit, že prvý raz za celý večer sa nadýchla.

Blythe Bishopová sa vo vstupnej hale hotela Plaza zachvela od zimy.

Ľudia sa niekedy rozchádzajú. To bolo jediné vysvetlenie, na ktoré sa jej dcéra zmohla? Čo jej to napadlo? Blythe si rukami objala ramená a usilovala sa nájsť útechu v elegantnom interiéri hotela.

Áno, ľudia sa niekedy rozchádzajú. No ešte včera mala jej dcéra na ľavom prstenníku prsteň s trojkarátovým diamantom, zaplatenú zálohu za svadobnú sálu a na budúci týždeň si s ňou chcela ísť kupovať svadobné šaty. A teraz je všetko z toho... minulosť?

Marin je priveľmi posadnutá kariérou, a to je jej problém. Má tridsať a stále je slobodná. Blythe vedela, že odsudzovať to je staromódne. Ibaže Marinine priateľky na filadelfskom predmestí sa už povydávali, žijú v krásnych veľkých domoch v Penn Valley, narodili sa im deti a dni, keď hodiny vysedávali v kancelárii a stresovali sa pre kariéru, sú dávno za nimi. Je také zlé, že to chce aj pre svoju dcéru?

„Mala by si jej viac dôverovať,“ poznamenal Kip. „Vie, čo robí.“

„Len ma mrzí, že sa mi nezdôverila s tým, čo sa stalo s Gregom. Hoci to ukončila ona, určite to pre ňu nie je jednoduché. Veď už mali objednané pozvánky.“

„To nie je naša vec,“ vyhlásil Kip a rázne vykročil k výťahu.

Blythe vošla dovnútra za ním a obaja stisli tlačidlá.

„Je to naša vec. Sme jej rodičia.“ Aj keď s ním žije tridsaťdva rokov, často sa pozastavuje nad tým, čo niekedy vypustí z úst.

„Marin nazbierala odvahu a vzťah ukončila, lebo vedela, že nie je pre ňu. Je silná.“

Na rozdiel od teba, pomyslel si istotne. Blythe predpokladala, že vzápätí v duchu dodal: *To má po mne.*

„Bojím sa, že nakoniec zostane sama,“ hlesla.

„Možno to tak chce. Je to jej život.“

Zastali na ôsmom poschodí, kde bol ubytovaný Kip, a dvere sa otvorili.

„Pripadá mi to čudné,“ podotkla a podvedome vystúpila.
„Nezdá sa mi to správne.“

Stála na tichej chodbe a snažila sa potlačiť slzy.

Jej manžel si kartou od izby poškrabal bradu. Vyzeral unavené, čo bolo nezvyčajné.

„Blythe, už to nemôžeme odďaľovať. Musíme jej to povedať.“

„Teraz na to nie je vhodný okamih...“

Kip zdvihol ruku ako policajt, ktorý zastavuje premávku.

„Stačilo. Nechcem to počuť. To, že sa rozišla s Gregom, nič nemení. Oznámime jej to pri raňajkách.“

Vzápätí jej privolal výťah a tým sa preňho rozhovor skončil.

Druhá kapitola

Marin sa náhlila tmavou bočnou uličkou, ktorá bola lemovaná stromami, na rohu Šesťdesiatej ôsmej a Lexingtonovej ulice. Bol máj a stromy obsypané listami po dlhej zime krásne zakvitli. Zdalo sa, že bude príjemná jarná noc a navyše sa jej konečne podarilo prekonať prvú prekážku.

Večeru prežila iba vďaka nádeji, že ho uvidí. Vedela, že rodičia jej chcú len dobre. No čo im mala, preboha, povedať? *Rozišla som sa so snúbencom, lebo som sa bezhlavo zalúbila do iného muža?* Netušila, či je horšie to, že si o ňu teraz robia starosti, alebo to, že by ich svojím priznaním veľmi sklamala.

Napokon došla k budove z hnedého pieskovca a zazvonila. Pohľad jej sklúzol na prázdny prstenník. Stále ju šokovalo, že na ňom nevidí prsteň s diamantom od Tiffanyho, ktorý naň navliekol Greg Harper tri dni pred Dňom vďakovzdanía v reštaurácii One if by Land, Two if by Sea, kam sa človek len tak ľahko nedostane (stala sa známou po tom, čo tam Barack Obama vzal na večeru svoju manželku). Keď vtedy povedala áno, myslela si, že ho bude mať na prste do konca života.

Ako by Julian zareagoval, keby mu oznámila, že zrušila zasnúbenie?

Otvoril jej v obleku, ktorý nosil do roboty, akurát bez kravaty. Na nose mal okuliare, a tak vedela, že ho vyrušila pri práci. Odrazu ju prepadli výčitky svedomia. Aj ona by mala pracovať do noci, čo od nej očakával i otec, ale namiesto toho rozptyľovala Juliana. A on rozptyľoval ju.

Julian Rowe bol v tridsiatich dvoch rokoch partnerom v právnickej firme, v ktorej sa chcela uchytiť už od vysokej školy: v legendárnej Cole, Harding a Worth. Kariéru si vybudoval v oblasti fúzií a akvizícií – ako mladý spoločník sa vo veľkej miere podieľal na niektorých prevratných prípadoch, s ktorými sa súdy v posledných rokoch stretli.

Pred niekoľkými mesiacmi, keď už vo firme pôsobila asi dva roky, ju prideliť k jeho tímu a začala pracovať na fúzii farmaceutického gigantu a maličkej, no mimoriadne výnosnej spoločnosti, ktorá predáva a vyhodnocuje domáce testy DNA.

Bola to riadna drina a veľa sa pri tom prípade naučila. Hoci ju naplno zamestnával, jej pozornosť neprestajne odpúťaval Julian Rowe.

Keď ho zbadala prvý raz, pripadal jej očarujúci. Bol to vysoký muž s čiernymi vlasmi a hlbokými tmavými očami. Mal dokonale tvarovaný nos ako Clint Eastwood zamlada a pri rozprávaní robil krátke pauzy, akoby jeho geniálny mozog pracoval bez prestávky a nemal čas podávať informácie, lebo myslou je stále o krok vpred. V jeho reči bolo občas cítiť britský prízvuk, keďže prvých dvanásť rokov života vyrastal v severnej časti Londýna. Bol neuveriteľne vážny.

Marin okamžite vedela, že ho chce. Dosiaľ ju nikto tak fyzicky nepriťahoval. Po kancelárii chodila ako zelektrizovaná, so zvýšeným adrenalínom a so zmyslami vybičovanými na maximum. Bola ako uzlíček nervov. Keď s ňou hovoril, musela sa